

LAYNE FARGO

PŘELOŽILA HANA FERSTL

román

NA ZLATÉ
HRANĚ

PRO CELÝ SVĚT BYLI SKANDÁLEM.
PRO SEBE NAVZÁJEM POSEDLOSTÍ.

NA ZLATÉ HRANĚ

Copyright © 2025 by Layne Fargo

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2026

Cover © Rachel Ake, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7280-3 (pdf)

NA ZLATÉ HRANĚ

LAYNE FARGO

PŘELOŽILA HANA FERSTL

Pro Katarinu, Tonyu, Suryu
a všechny ostatní neohrožené holky, jež mi ukázaly,
co znamená dosáhnout vítězství po svém.

Dnes je tomu právě deset let, co jsem prožila nejhorší den svého života.

Jak bych mohla zapomenout, když mi to miliony úplně cizích lidí tak ochotně připomínají? Určitě jste viděli zprávy, obálky časopisů, příspěvky na sociálních sítích. Možná máte v plánu se dneska večer uvelebit s mísou popcornu na pohovce a pustit si dokument, který byl k této příležitosti natočen. Škodolibost a chill.

Jen do toho. Užijte si to. Ale nenamlouvejte si, že mě znáte. Už jsem slyšela asi všechno: Katarina Shawová je mrcha, diva, uražená nula, manipulativní lhářka. Chladnokrevná podvodnice, kriminálnice. Děvka, co prahne po pozornosti, dokonce snad skutečná děvka. Možná i vražedkyně.

Nazývejte mě, jak chcete, já už na to kašlu. Můj příběh je jen můj a já ho budu vyprávět tak, jako jsem kdysi bruslila: po svém, podle svých pravidel.

Uvidíme, kdo nakonec vyhraje.

VYPRAVĚČ: Všichni jimi byli posedlí.

Američtí tanečníci na ledě Katarina Shawová a Heath Rocha se usmívají a klaní se před davem křičících fanoušků na Zimních olympijských hrách 2014 v ruském Soči.

VYPRAVĚČ: Pak přišel skandál.

Shawová a Rocha jsou opět obklopeni davem. Tentokrát však volají jejich jména paparazzi, zatímco pár odchází ze svého hotelu v Soči ve smršti cvakání spouští a blesků z fotoaparátů. S pochmurným výrazem se prodírají davem, Heath drží Katarinu kolem ramen.

VYPRAVĚČ: A nakonec... tragédie.

Kirk Lockwood, komentátor NBC Sports, se hlásí živě z olympijských her v Soči. „Za celou dobu, co komentuji krasobruslení,“ krouť s vážnou tváří hlavou, „jsem nic podobného neviděl.“

VYPRAVĚČ: Nyní se poprvé o své příběhy podělí i lidé, kteří měli ke Katarině Shawové a Heathu Rochovi nejblíž, a vrhnou nové světlo na okolnosti, které vedly k bezprecedentním událostem osudného olympijského finále.

Bývalý olympijský tanečník na ledě Ellis Dean hovoří s novinářem v baru ve West Hollywoodu.

ELLIS DEAN: Dělali jsme si legraci, že si buď zemřou v náruči, nebo se navzájem holýma rukama zabijí. Nic mezi tím.

Trenérka krasobruslení Nicole Bradfordová poskytuje rozhovor ve své kuchyni na illinoiském předměstí.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Byli to bezpochyby nejtalentovanější krasobruslaři, s jakými jsem kdy pracovala. Když se ale ohlédnu zpátky... Ano, všimla jsem si určitých náznaků.

Krasobruslařská rozhodčí Jane Currerová promlouvá do kamery z ledové plochy v Coloradu.

JANE CURREROVÁ: Jak jsme to mohli vědět? Kdo by to jen tušil?

V rychlém sledu se míhá řada záběrů: Katarina a Heath spolu bruslí jako malé děti. Hned nato už jako starší stojí na stupních vítězů, usmívají se, na krku jim visí zlaté medaile. Na posledním záběru na sebe křičí. Katarině teče po tváři make-up, ruku má napřaženou k úderu.

ELLIS DEAN: Jednu věc vím jistě. Už nikdy se nenaskytne takový pár, jako byli Katka a Heath.

Pomalá prolínáčka na fotografii ledové plochy v Soči. Olympijské kruhy jsou potřísněny jasně červenými cákanci.

ELLIS DEAN: A víte co? Možná je to dobře.

VYPRAVĚČ: Sledujete...

NA ZLATÉ HRANĚ

Příběh Katariny Shawové a Heatha Rochy

ČÁST PRVNÍ

ADEPTI

KAPITOLA PRVNÍ

Jakmile jsem byla spokojená, předala jsem nůž jemu.

Heath si přiklekl a já ho pozorovala rozvalená z teplého místa, které po sobě nechal na posteli, jak se mu černé vlasy lesknou v záři měsíčního světla, jak si v soustředění kouše spodní ret a dělá špičkou nože první zářez. Byl přesnější než já, jeho linie se vedle mých hrubých tahů ladně vinuly.

Shawová & Rocha, stálo tam, když skončil. Takto budou za několik dní napsaná naše jména na výsledkové tabuli na našem prvním mistrovství USA v krasobruslení.

Takto nás budou vyhlašovat při medailových ceremoniálech, budou tak o nás psát v novinách a takto budeme uvedeni v protokolech. Písmena jsme vyřezali doprostřed pelesti mé starožitné postele z palisandru, dostatečně hluboko, aby se nedala osmírkovat.

Bylo nám šestnáct a všechno jsme měli jasně nalajnované.

Zavazadla na národní šampionát už jsme si sbalili, kostýmy i brusle čekaly na úhledné hromádce u dveří mého pokoje. Jakoli jsme na tento okamžik čekali celé roky, během nichž jsme dřeli a připravovali se, těch několik posledních hodin nám připadalo jako utrpení. Nejraději bych vyrazila hned.

Prála jsem si, abychom se už nikdy nemuseli vracet.

Heath položil nůž na noční stolek a uvelebil se vedle mě, aby obdivoval naše dílo. „Jsi nervózní?“ zašeptal.

Podívala jsem se za něj, na fotky rozvěšené kolem vitrážového okna. Všechny zobrazovaly mou oblíbenou krasobruslařku Sheilu Linovou. Dvojnásobnou zlatou olympijskou medailistku v tanci na ledě, žijící legendu. Ať už Sheila čelila jakémukoli tlaku, nikdy nepůsobila nervózně.

„Ne,“ odpověděla jsem.

Heath se usmál, rukou mi vjel pod vytahanou mikinu *Stars on Ice 1996*, ve které jsem vždycky spala, a pohladil mě po zádech. „Lhářko.“

Sedadlo v nejzazší řadě – tak blízko jsem se k Sheile Linové reálně dostala. Táta mi sehnal její podepsanou památeční fotku, kterou jsem si přilepila na zeď ke zbytku své svatyně. Představovala ženu – a sportovkyni –, již jsem toužila být. Ne až vyrostu, ale co nejdřív.

Když Sheila se svým partnerem Kirkem Lockwoodem vyhrála svůj první americký titul, byla ještě teenager. Pro mě a Heatha bylo vítězství bez šance, protože jsme nikdy předtím na národním šampionátu nevystupovali. V předchozí sezóně jsme se sice kvalifikovali, ale neměli jsme prostředky na cestu do Salt Lake City, místa konání soutěže. Naštěstí se tentokrát šampionát konal v Clevelandu, takže autobusem co by kamenem dohodil. Nepochybovala jsem, že tato soutěž všechno změní.

A také že změníla. Jen ne tak, jak jsem si představovala.

Heath mě políbil na rameno. „No, já nervózní nejsem. Bruslím přece s Katarinou Shawovou.“ Vyslovil mé jméno pomalu a zbožně, jako by si ten zvuk vychutnával. „A neexistuje nic, co by nedokázala.“

Hleděli jsme na sebe v přítmí tak zblízka, že jsme vdechovali tentýž vzduch. Později jsme se tím proslavili po celém světě: prodlužovali jsme okamžik před polibkem, až se to téměř nedalo snést, až každý divák cítil náš zrychlený tep, čistou touhu, která se nám zračila v očích.

Takovou jsme ale měli choreografii. Toto bylo skutečné.

Heathovy rty se konečně dotkly mých – něžně, beze spěchu. Mysleli jsme, že máme celou noc.

Když jsme však uslyšeli kroky, bylo pozdě.

Nicole Bradfordová, silně nalíčená blondýna středního věku ve svetru s flitry sedí ve svém domě na předměstí, u kuchyňského ostrůvku v bílé kuchyni jako z katalogu.

NICOLE BRADFORDOVÁ (krasobruslařská trenérka): Po zimní olympiádě je vždycky největší nával. Přihlásí se všechna ta děvčata, co sní o tom, že se z nich stanou hvězdy. Ačkoli to většinou nemyslí tak vážně jako Katarina Shawová.

Na rodinných fotografiích je Katarina zachycena jako malá holčička v různých bruslařských kostýmech. Na jedné stojí před stěnou pokrytou obrázky Sheily Linové a snaží se napodobit krasobruslařčinu pózu z největšího snímku.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Už na první lekci Katarina prohlašovala, že bude slavná jako Sheila Linová. Ostatní dívky ji okamžitě začaly nenávidět.

Čtyřletá Katarina bruslí s vážným výrazem, vlasy má stažené do dvou nepoddajných culíků.

VYPRAVĚČ: Ačkoli se její jméno nakonec stalo synonymem pro tanec na ledě, Katarina Shawová strávila začátky své kariéry jako jednotlivec, protože k dispozici nebyli žádní chlapci, kteří by s ní vytvořili pár.

Ellis Dean sedí na stoličce v elegantním baru a v ruce drží sklenku martini. Je mu něco málo přes čtyřicet, na tváři mu hraje uličnický úsměv a má pečlivě upravené vlasy.

ELLIS DEAN (bývalý tanečník na ledě): Najde se čím dál míň chlapů, kteří chtějí tanec na ledě dělat. Přitom ve dvojicích dělají skoky, a navíc můžou vyhazovat hezký holky do vzduchu a chytat je v rozkroku. Pokud jsou teda na tohle.

VYPRAVĚČ: Tanec na ledě zůstává pravděpodobně nejméně pocho-
penou krasobruslařskou disciplínou.

*Archivní záběry krasobruslařů soutěžících v tanci na ledě na zimní olym-
piádě v roce 1976 v rakouském Innsbrucku. První rok, kdy se tanec na ledě
stal olympijským sportem.*

VYPRAVĚČ: Tanec na ledě, který vychází ze společenských tanců, se za-
měňuje spíše na komplikovanou práci nohou a spolupráci mezi part-
nery než na akrobatické zvedačky a skoky, jež jsou k vidění v jiných
disciplínách.

ELLIS DEAN: Spousta tanečnic začíná bruslit se svými bratry, protože
to jsou jediní mužští, které se jim podaří přemluvit. To však pro Kat-
ku Shawovou nepřípadalo v úvahu.

KAPITOLA DRUHÁ

Dveře se s prasknutím rozlétly a do mého pokoje zavanula směs marlborek, Jima Beama a potu.

Můj starší bratr Lee.

Oba jsme s Heathem nadskočili. Bratr nechtěl Heatha v domě ani vidět, natož v mé ložnici, což vedlo jen k tomu, že jsme hledali kreativní způsoby, jak ho dovnitř propašovat. Pokud byl Lee strážlivý – z čehož se stávala čím dál větší vzácnost –, omezil své námitky na posměšné poznámky a možná občas hodil něčím o zeď.

A když přišel opilý? To neměl pražádné zábrany.

„Co tady, sakra, dělá?“ zařval Lee, když zakopl o práh. „Říkal jsem ti...“

„A já říkala tobě, ať do mého pokoje ani nepáchneš.“

Dřív jsem zamykala dveře a zašlý mosazný klíč jsem nechávala v zámku, aby nás nešpehoval klíčovou dírkou. Dokud ty dveře nevykopl a zámek nerozflákal.

„Je to můj dům.“ Lee ukázal na Heatha prstem. „A on tu není vítaný.“

Heath si ladným tanečním krokem stoupl přede mě a usmál se způsobem, o kterém jsme oba věděli, že Leeho ještě víc rozzuří. „Katarina chce, abych tu byl“, namítl. „A taky...“

Lee prudce vyrazil, popadl Heatha za paži a smýkl jím směrem k chodbě.

„Přestaň!“ vykřikla jsem.

Heath se pevně zachytil veřejí a nehty zaryl do popraskaného dřeva. Jako aktivní sportovec byl v mnohem lepší kondici než Lee, ten ho ale o několik centimetrů převyšoval a vážil mnohem víc. Jedno surové škubnutí a Heathovi nezbývalo než se pustit.

„Lee! *To stačí!*“

Jako už tolikrát jsem si přála, aby nějací sousedé bydleli na-
tolik blízko, aby ten virvál slyšeli a zavolali policii. Náš dům však
stál uprostřed ničeho, obklopoval nás jen prastarý les a chladná
hladina Michiganského jezera.

Nikdo nám na pomoc nepřišel.

Běžela jsem za nimi, chňapala po límci Leeho košile, tahala
ho za umaštěné vlasy, dělala jsem cokoli, co mě v tu chvíli na-
padlo, jen abych ho zpomalila. Lee mě praštil loktem do hrudi
a já upadla na zem.

Heath učinil statečný pokus dupnout mému bratrovi na prs-
ty u nohou, Lee s ním ale praštil o zábradlí. Oba stáli blízko, tak
nebezpečně blízko schodů do přízemí.

Hlavou mi prolétla hrůzná vidina: Heath schoulený u paty
schodiště a pod ním rozlévající se kaluž krve. Kosti mu trčí
z kůže a jsou rozlámané tak strašlivě, že se už nikdy nepostaví
na nohy, natož aby bruslil.

Ztěžka jsem se postavila a běžela do pokoje a zase ven. Aniž
bych si uvědomovala, co dělám, namířila jsem na bratra nůž.

„Dej z něj ty pracky pryč.“ Bodla jsem čepelí směrem k Leeho
zarostlé bradě. Podíval se na ni s líným úsměskem. Nevěřil, že
bych mu dokázala ublížit.

Heath to ale věděl.

„Katarino.“ Čím tišeji Heath mluvil, tím byl jeho hlas chrapla-
vější. Každé slovo znělo šelestivě jako vánek ve větvích stromů.
„Prosím. Polož ten nůž.“

Šlo o malý příborový nůž, který jsem sebrala ze zaprášené zá-
suvky v kuchyni. Byl dost ostrý, aby se s ním dalo vyřezávat do
dřeva, ale ne natolik, aby někoho vážně zmrzačil, natož zavraž-
dil. Přesto jsem chtěla Leemu ublížit, aspoň trochu. Aspoň tak,
aby se mě projednou začal bát.

Podívala jsem se na Heatha, jako bychom stáli ve středu klu-
ziště a právě měla spustit naše skladba. *Přípraven?*

Zašklebil se a zavrtil hlavou. Nepřestávala jsem se mu dívat
upřeně do očí a nůž jsem sevřela ještě pevněji. Bylo mi jasné,
že to považuje za příšerný nápad. Ale také že žádný lepší nemá.

Heath téměř neznatelně sklonil bradu. *Připraven.*

Skočila jsem po Leem a šmikla ho nožem po bicepsu. Se vzteklým řevem pustil Heatha, aby se po mně ohnal. Podařilo se mi před ránou uhnout, nůž jsem však upustila. Prosmýkla jsem se kolem bratra a letěla po schodech dolů. Heath už rozrazil vchodové dveře a vpustil dovnitř prudký poryv ledového větru, pak se zastavil venku za prahem a čekal na mě.

Lee, zatímco chrлил příval nadávek, zakopl na posledním schodu a vpotácel se do chodby. S očima upřenýma na Heatha jsem utíkala dál, dveřím užuž nadosah.

Lee tam ovšem doběhl dřív.

Jednou rukou dveře zabouchl a zacvakl zámek.

Ve druhé držel nůž a přitiskl mi ho na krk.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Katarina a Heath se seznámili na kluzišti, ačkoli on nebyl bruslař.

VYPRAVĚČ: Heath Rocha vyrůstal v pěstounské péči. Do deseti let žil v šesti různých rodinách.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Nevím jistě, jak se Heathovi v těch rodinách vedlo, takže nechci nikoho očerňovat. Říkám jen, že jeho pěstouni se nezdáli být příliš... angažovaní. Na kluzišti stanul poprvé díky charitativní organizaci, která nabízela bezplatné sportovní programy pro místní děti.

Kamera se pomalu zaměří na fotografii chlapců v hokejové výstroji, na níž figuruje i desetiletý Heath. Jako jediný na snímku není bílý.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Heath se přihlásil na hokej a po tréninku se potloukal kolem kluziště, jako by se mu nechtělo jít domů. Když si myslel, že se nikdo nedívá, posadil se na tribunu a sledoval, jak Katka bruslí. Každému hned došlo, že se do ní zamiloval. Přišlo mi to roztomilé.

Fotografie devítileté Katariny při tréninku na zimním stadionu North Shore Ice Rink v Lake Forest ve státě Illinois. Po přiblížení je za dívkou na tribuně vidět rozmazaná postava: Heath.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Nakonec se spřátelili a on začal chodit k nim domů na večeri. Dokonce v domě Shawových přespával. Katarina se už pár měsíců o svých ambicích v tanci na leď nezmínila; myslela jsem si, že se z toho možná konečně dostává a naplno se ponoří do bruslení jednotlivců. Měla jsem vědět, že se tak snadno nevzdá.

Záběry na Michiganské jezero uprostřed zimy, vlny na hladině jsou zamrzlé.

VYPRAVĚČ: Katarina učila Heatha bruslit tajně, na jezeře poblíž jejich domu.

ELLIS DEAN: Začal jsem bruslit v sedmi a už to bylo pozdě. Heathu Rochovi bylo skoro jedenáct.

Jane Currerová, přísně vyhlížející dáma kolem sedmdesátky, s kudrnatými vlasy obarvenými na zářivě červenou a hedvábnou šálou, jejíž odstín s vlasy příliš neladí, sedí na tribuně zimního stadionu v Olympijském tréninkovém centru v Colorado Springs.

JANE CURREROVÁ (funkcionářka Americké krasobruslařské asociace): Ačkoli tanečníci na ledě mají tendenci dosahovat vrcholu ve vyšším věku, bruslaři, kteří začínají s jakoukoli disciplínou po dosažení průměrného věku, musí čelit nevýhodě. Základní bruslařské dovednosti jsou předpokladem budoucího úspěchu.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Přiznám se, že jsem byla nesmírně skeptická. Dokud jsem je neviděla bruslit spolu.

KAPITOLA TŘETÍ

Lee mě vyvlekl zpátky nahoru a hodil mě do pokoje. Ani jsem se nesnažila bránit. Jakmile jeho kroky na chodbě odezněly, běžela jsem k oknu. Dole na trávníku pokrytém jinovatkou stál bosý Heath. Když mě spatřil, úlevou vydechl.

Na leden bylo venku poměrně příjemně: sníh ještě nenapadal a jezero ještě nezamrzlo. Heath musel prchat už v mnohem horším počasí. Házela jsem mu dolů různé věci – oblečení, jídlo, čistou deku –, ale Lee se to dovťípil a přišrouboval okno napevno.

Heath na mě mávl, pak se otočil a vyrazil směrem k lesu. Lee mi už sice nemohl zamknout dveře, ale stejně jsem se ocitala v pasti, dokud neztratil vědomí, což mohlo nastat kdykoli mezi půlnocí a rozbřeskem. Věděla jsem, kam se Heath za takových nocí chodí schovávat, a nemohla jsem riskovat, že i na to by můj bratr přišel.

Přitiskla jsem ruku na okenní tabulku, jako bych se chtěla Heatha na dálku dotknout, a držela ji tam, dokud nezmizel za pokroucenými větvemi akátu. Když jsem ruku odtáhla, zůstala na místě, kde spočívala moje dlaň, červená šmouha.

Doufala jsem, že bratr stále krvácí.

Od smrti našeho otce mě Lee měl na starosti, ačkoli byl jen o pět let starší než já a sotva se dokázal postarat o sebe. Domníval se, že mě Heath kazí. Bylo od něj dost drzé dělat si starosti s Heathovým „špatným vlivem“, když si každý týden přivedl domů novou holku. Už jsem přestala počítat noci, které jsem strávila s polštářem na uších a snažila se neslyšet zvuky zjevně předstíraných orgasmů těch nebohých dívek.

Média ráda překrucovala má mladá léta s Heathem v nějaký nechutný a temný románek typu *Květy z pudy*: my dva – vyrůstající spolu jako sourozenci (což nejsme) – ponechání bez

dozoru, abychom prozkoumávali naši nepotlačitelnou vzájemnou přitažlivost (kěž by).

Ať už tomu chcete věřit, nebo ne, pravdou je, že Heath i já jsme v šestnácti byli ještě panna a panic. Jistě, líbali jsme se, dotýkali se jeden druhého, svlékali jsme si kusy oblečení, abychom se k sobě mohli přitisknout kůží na kůži. Věděli jsme, jak svůj protějšek přimět, aby vzdychal a sténal a chvěl se rozkoší. Věděla jsem, že Heath chce zajít i dál. Což já chtěla také.

V některých ohledech se zdálo absurdní, abychom čekali. Koneckonců už tak jsme splynuli způsobem, který nedokážou pochopit ani dospělí v dlouholetých vztazích. Chodili jsme spolu do školy, bruslili jsme spolu, trávili společně prakticky každou chvíli, kdy jsme byli vzhůru – a také když jsme spali; to když se nám podařilo tajně proklouznout kolem mého bratra.

Přes to všechno měla být nadcházející cesta na národní šampionát první příležitostí, kdy poprvé zůstaneme opravdu sami. Technicky vzato jsme stále měli trenérku, i když jsme si Nicole sotva mohli dovolit. Podle otcovy závěti se vše včetně nemovitosti rozdělilo rovným dílem mezi mě a Leeho, ale já ke své polovině majetku neměla přístup, dokud jsem nedosáhla osmnácti let.

Nicole nám s Heathem pomáhala, jak jen mohla. Zařizovala nám brigády na stadionu, abychom zvládali platit čas strávený na kluzišti, pomáhala nám s choreografií, protože jsme si mohli nechat zdát o tom, že bychom si najali profesionála. Ale žádat po ní, aby se vzdala svých placených lekcí a bez nároku na odměnu s námi cestovala, to nepřicházelo v úvahu. Takže jsme jeli na vlastní pěst a přespávali několik nocí v omšelém motelu, jelikož oficiální ubytování pro účastníky šampionátu vyšlo příliš drahé.

Každá normální teenagerka by s chutí využila toho, že je bez dohledu. Já však nebyla normální teenagerka. Chtěla jsem se stát olympijskou vítězkou a nehodlala jsem udělat žádnou hloupost, která by mé vítězství ohrozila. Jako třeba bodnout svého bratra, ať už si to zasloužil sebevíc. Nebo se nechat zbouchnout a utratit naše tenčící se finanční prostředky za potrat.

Všichni si myslí, že Heath Rocha byl moje první láska. Ale ne. Moje první láska bylo krasobruslení.

Začalo to v únoru 1988 – Zimní olympijské hry v Calgary. Byly mi čtyři a místo toho, abych šla spát, jsem sledovala poslední večer soutěže v tancích na ledě.

Linová a Lockwood vyjeli na led jako poslední. Když zapózovali uprostřed ledové plochy a čekali na první tón, kamera snímala zblízka.

Kirka s jeho obtaženým kostýmem a ulíznutými vlasy minula a zacílila pouze na Sheilinu tvář.

Krasobruslaři, kteří soutěžili před nimi, pokaždé vypadali, jako by se na pokraji nervového zhroucení úpěnlivě modlili ke svému bohu – ať už to byl kdokoli –, aby se jim léta vyčerpávající dřiny vyplatila úspěchem na olympiádě.

To se však Sheily Linové netýkalo. Na rtech, které si nalíčila tímtež rubínovým odstínem, jež měly i drahé kameny zářící v jejích havraních vlasech, jí pohrával samolibý úsměv. I jako dítě bez znalosti tohoto sportu jsem pochopila, že vyhraje. Sheila totiž vypadala, jako by už vyhrála, jako by se jí na krku dávno houpala zlatá medaile a ona se nožem brusle opírala o tělo soupeře svinuté ve smrtelné křeči.

Nestala jsem se bruslařkou proto, že bych se opájela dětinskými představami, jak budu někde rotovat jako malá princeznička ve flitrových šatech. Stala jsem se bruslařkou proto, že jsem se chtěla cítit jako ona.

Odhodlaně. Sebevědomě. Jako bohyně bojovnice pokrytá třípytkami. Jistá si sama sebou natolik, že bych si své sny mohla plnit pouhou silou vůle.

Bruslení bylo mou první láskou, ale v průběhu let se z něj stalo mnohem víc. Vyklubala se toho jediná věc, v níž jsem vynikala. Moje největší naděje na přežití, na únik z toho temného, rozpadajícího se domu, na útěk před bratrem a jeho běsněním. A kdybych na sobě opravdu hodně pracovala, kdybych si vedla dostatečně dobře... Možná bych se jednoho dne stala stejně nezranitelnou jako Sheila Linová.

Národní šampionát znamenal první krok, začátek všeho. *Už brzy*, říkala jsem si, když jsem zírala do stínů za oknem svého pokoje, *vypadneme s Heathem z tohoto místa pryč.*

A ať se stane cokoli, budeme spolu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když se mi podařilo vyklouznout z domu, vycházelo už slunce.

Lee spal v obývací křesle na pohovce tváří dolů. V krbu ležely nedopalky cigaret a na původní podlaze z tvrdého dřeva se rýsovaly kruhy od láhví s alkoholem. Bratrova představa pohodového večera.

Venku panovalo svěží a klidné ráno. Kromě jemného šplouchání vln a křupání šterku pod mými botami na příjezdové cestě se odevšad linulo ticho. Zrychlila jsem krok a proběhla kolem Leeho blátem zacákaného pick-upu směrem, o kterém jsem věděla, že jím Heath za tmy odešel.

Můj rodný dům stojí na odlehlém chicagském předměstí, kterému se kvůli jeho velmi mírnému převýšení nad okolní placatou krajinou přezdívá Výšiny a jež se nachází blíž k hranicím Wisconsinu než k Chicagu. Většina této oblasti byla osídlena koncem devatenáctého století po dělnických nepokojích, které vystrnadily všechny zbohatlické krety z centra Chicaga do relativního bezpečí severního pobřeží Michiganského jezera. Shawovi tu žili už celé dekády.

Můj praprapradědeček koupil u jezera velký kus pozemku ještě v době, kdy tam bývala jen hlína, písek a černé duby ohýbané větrem, který se proháněl po hladině jezera. O generaci později postavil další Shaw dům přímo na břehu a nechal tam pás lesa, aby zakrýval výhled slídivým zrakům budoucích sousedů.

Samotný dům je poměrně jednoduchý: skromná kamenná usedlost s několika rádobý gotickými ozdůbkami. Hodnotu má hlavně pozemek. Každých deset let tu čenichají developéři a nabízejí hory peněz, načež je ten který Shaw, co tu právě sídlí, posle do prdele. Někdy s pasivní agresivitou Středozápaďana, jindy s nabitou brokovnicí.

Sami vidíte, jak jsem ke své bojovnosti přišla.

Jako malá holka jsem ten dům nenáviděla. Už když ho rodiče zdělili, chátral a dusil se v pavučinách a matka zemřela dřív, než stihla uskutečnit své velkolepé plány na přestavbu. Pokud jsem zrovna nebyla ve škole nebo na kluzišti, obvykle jsem litala venku – zpočátku sama, později s Heathem. V teplých měsících jsme se takřka nehnuli od jezera. Cachtali jsme se ve vlnách, šplhali na vrcholky skalisek, abychom pozorovali proplovající plachetnice a nákladní lodě, a rozdělávali si ohníčky na úzkém písčitém pásu, takové naší soukromé pláži.

Když se počasí zhoršilo, schovali jsme se ve stáji. Všichni to stavení tak nazývali, ačkoli se v něm už desítky let před narozením mého otce žádní koně nechovali. Stáj byla ze stejného šedivého kamene jako dům a stála u naší severní hranice, hned vedle rodinného hřbitova. Lee se tomuto koutu pozemku vyhýbal; nikdy nepřišel na hrob našich rodičů, dokonce ani na jejich narozeniny nebo výročí úmrtí.

Takže když Lee sotva hodinu po otcově pohřbu vyhnal Heatha z domu, ukázala se stáj jako ideální úkryt. Dlouhé týdny jsem mu tam pronášela nejrůznější věci: svíčky, otop, starou matraci, kterou jsem vyhrabala ve sklepe, nebo i kazeták na baterky.

Když jsem do stáje vstoupila toho rána, poznala jsem, že si Heath neodpočinul o nic víc než já. Odtáhl si matraci do nejteplejšího koutu, dál od rozbitého střešního okna, které sloužilo jako provizorní komín. V rozhlase, na stanici klasické hudby, již si obvykle naladil, když měl problémy se spánkem, zrovna hráli Debussyho nokturno. Ze včerejšího ohně zbyl jen popel, a přestože sluneční paprsky začaly rozpouštět krystalky námrazy na zbytcích skla v okně, pořád se držela taková zima, že mi šla pára od úst.

Než jsem si lehla vedle něj, přehodila jsem mu přes ramena jeho nejteplejší kabát, který jsem donesla s sebou. Otevřel oči a já i v mdlém světle poznala, jak má to pravé pohmoždění a že se mu mezi řasami a lící kostí udělala fialová podlitina.

Konečky prstů jsem mu přejela po naběhlé kůži. Muselo to bolet, ale Heath jen vydechl obláček páry a tváří se přitiskl k mé ruce.

„Leeho zabiju,“ řekla jsem.

„Tak zlé to není.“ Heathovi drkotaly zuby, když mluvil. Zula jsem si boty a třela svými vlněnými ponožkami jeho chladem znečitlivělé prsty. „Svedeš to na šampionát nějak zakrýt, ne?“

Přikývla jsem, ač jsem si nebyla jistá, jestli na to tekutý korektor v mé kosmetické taštičce vůbec vystačí.

„Asi kvůli té příšerné kose tady mi to oko ani nenateklo.“ Odhrnul mi vlasy a prsty mu uvázly v zacuchaném chomáči. „Jsem rád, že ti nic provedl.“

Lee už dávno přišel na to, že nejlepší způsob, jak mi ublížit, bylo ublížit Heathovi.

Heath zůstával vždycky klidný a každou urážku i jakkoli vážné zranění házel za hlavu. Jednou jím Lee smýkl proti zdi tak silně, že Heath na několik strašlivých vteřin omdlel. Když jsem s ním zatrásla, aby se probral, jen pokrčil rameny a řekl mi, že to mohlo být horší.

Ačkoli jsme si byli blízcí, o Heathově životě přede mnou jsem nevěděla prakticky nic. Měl rodný list, podle kterého se narodil v Michiganu a příjmení dostal po matce. Řádek, kde se uvádí jméno otce, nikdo nevyplnil. Příjmení *Rocha* poukazuje na španělský, nebo možná portugalský původ – to představovalo jediné solidní vodítko, které Heath měl o svých kořenech. Většina lidí na Středozápadě se mrkla na Heathovu snědou pleť a tmavé vlasy a usoudila, že je buď Mexičan, nebo z Blízkého východu (a podle toho si pak přimyslela další, méně laskavé domněnky).

Heath o svých skutečných rodičích jinak nic nevěděl a tvrdil, že po nich pátrat ani netouží. Do jeho pěstounského domova jsem nikdy nevkočila. Byl to nevábně hnědý bungalov u železnice, který svou velikostí rozhodně nemohl pojmut takové množství lidí, kteří se v něm neustále střídali. Když se k nám Heath nastěhoval během letních prázdnin, než jsme nastoupili do osmé třídy, otec mu přenechal Leeho dětský pokoj, jež můj

bratr vyměnil v momentě, kdy mu udeřilo osmnáct, za špinavý sdílený byt poblíž centra. Heath se na ten přecpaný pokoj, do kterého táhlo, díval jako na královský palác a já si uvědomila, že nejspíš vůbec poprvé má prostor jen pro sebe.

Nerad mluvil o své minulosti a já na něm nechtěla vyzvídat. Věděla jsem jen tolik, že pokud život s Leem Shawem není tak zlý, tak to, co prožil předtím, muselo být skutečné peklo.

„Bratrovražda mi připadá trošičku extrémní.“ Heath se pomalu přestával trást, takže jeho slova zněla klidněji. „Ale prořezat mu pneumatiky, to si umím představit.“

„Mám lepší nápad,“ řekla jsem. „Sáhni si do kapes.“

Heath začal šacovat kabát, až se ozvalo kovové cinknutí. Když nahmatl klíčky od Leeho auta, po tváři se mu pomalu rozlil úsměv.

Řidičák jsem ještě neměla, ale Heath si ho udělal už loni v létě.

„Teď zabije on nás,“ řekl.

„Když zmizíme dřív, než se probudí, tak ne.“

S klíči sevřenými v pěsti vzal můj obličej do dlaní a políbil mě. Na tváři jsem ucítila studený kov. „Co jsem ti říkal, Katarino Shawová?“

Usmála jsem se a polibek mu oplatila. „Že neexistuje nic, co bych nedokázala.“

NICOLE BRADFORDOVÁ: Zpočátku se zdálo, že to s Heathem bude těžké. Díky hokeji uměl bruslit sice rychle, ale postrádal jakoukoli finesu. Při tanci na ledě jde o obratný pohyb na hranách nožů, o přesné a kontrolované zařezávání do povrchu kluziště.

Na domácím videu, které pořídila paní Bradfordová během jednoho z prvních společných tréninků dotyčného páru, se Katarina a Heath ruku v ruce pokoušejí na bruslích o několik jednoduchých přešlapů vpřed.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Nicméně existovalo mezi nimi jakési... propojení.

Heath se snaží přizpůsobit Katarinině rytmu, neustále se mu však pletou nohy. Katarina mu stiskne ruku a Heath se přestane soustředit na brusle a místo toho se dívá na ni. Brzy se pohybují jako jeden člověk.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Jako by si vzájemně četli myšlenky. Na jeho technice jsme museli hodně zapracovat, nikdy jsem ale neviděla, že by na sobě někdo dřel tak uputně jako Heath.

ELLIS DEAN: Představte si, že jste tak na dně, že se rozhodnete ovládnout dokonce i olympijský sport, jen abyste nezůstali sami.

NICOLE BRADFORDOVÁ: V době, kdy jim bylo třináct, jsem začala mít odvážnější plány: národní šampionát, světový šampionát, možná i olympiádu. Tak daleko jsem se ještě nikdy nedostala.

Katarina a Heath mávají při regionální soutěži z nejvyššího stupně vítězů.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Jednou odpoledne jsem je našla, jak spolu sedí na lavičce před stadionem. Objímali se a já si na chvíli pomyslela, že možná... *(Odkašle si)* Každopádně se ukázalo, že pláčou. Oba vypadali tak zarmoucení, že mě napadlo, jestli někdo neumřel.

Řada momentek ukazuje mladou Katarinu a Heatha na kluzišti i v domě u Shawových: brouzdají se v jezeře, dělají kotrmelce na trávníku, zachumlání do deky se dívají na televizi.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Nakonec se mi podařilo Heatha uklidnit natolik, aby mi prozradil, že ho přemístí do jiného pěstounského domova, vzdáleného několik hodin cesty. Odjet měl za necelý týden.

JANE CURREROVÁ: Odchod pana Rochy by s největší pravděpodobností znamenal, že by Katarině Shawové nezbývalo než bruslení nechat, pokud by si nenašla nového partnera. Od doby, kdy předsedlala na tanec na ledě, se jí postava bohužel změnila takovým způsobem, že... nebyla pro skoky vyžadované v disciplíně jednotlivců ideální.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Taky mě to zasáhlo. Co jsem ale mohla dělat? Myslela jsem si, že je konec. A pak spolu příštího dne napochodovali na kluziště, na tvářích rozzářené úsměvy. Katarina řekla, že se Heath nakonec nikam nestěhuje.

Snímek Katariny a Heatha ve školním věku, jak stojí po boku Katarinina otce před arénou Rosemont Horizon po představení turné Stars on Ice 1996, kde zazářila Sheila Linová a Kirk Lockwood. Pan Shaw drží oba kolem ramen a všichni tři se zeširoka usmívají.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Přesvědčila svého otce, aby se stal chlapcovým poručníkem.

KAPITOLA PÁTÁ

Topení v Leehe pick-upu nefungovalo a mrazivý vítr profukoval popraskaným těsněním v oknech. Přesto když si na tu jízdu s Heathem vzpomenu, zaplaví mě hřejivý pocit.

Ruce v rukavicích jsme měli propletené na řadicí páce a zimní slunce nám hladilo tváře, zatímco jsme zpívali do rytmu Savage Garden a Semisonic z rádia. Hruď se mi zvedala blaženým pocitem, který mi pokaždé, když se na mě Heath otočil a usmál se, sklouzl až do žaludku.

Po kilometrech a kilometrech kukuřičných polí, farem a továrních komínů se na obzoru konečně objevil Cleveland. Drazili jsme o mnoho hodin dřív, než kdybychom jeli autobusem – právě včas na volný trénink na stadionu, kde se soutěžilo.

Když jsem vcházela do haly, i s mastnými vlasy v rozcuchaném culíku a chutí spálené kávy z benzínky na jazyku jsem si připadala neskutečně impozantní – nad čímž se dnes musím trochu pousmát. Víceúčelový sportovní komplex v Clevelandu v Ohio není zrovna vrcholem kultivovanosti. Ale toho dne, když jsem zírala na tu nekonečně vysokou vlnu modrých sedaček, jsem měla pocit, že tam patřím.

Zatímco jsme se pokoušeli protáhnout ztuhlé svaly po probdělé noci a po všech těch hodinách strávených v Leehe mrazáku, pozorovala jsem – a hodnotila – ostatní bruslaře.

Okamžitě jsem si všimla loňských stříbrných medailistů, Paige Reedové a Zacharyho Branwella z Minnesoty, typických severských typů s ostře řezanými rysy a blond vlasy. Předváděli záviděníhodnou techniku, ale přestože tvořili pár i mimo led, jiskřilo mezi nimi asi tolik vášně jako mezi dvěma neopečenými krajíci toustového chleba. Paige také ulevovala levé noze kvůli zranění z předsezónní přípravy.

Zbylé dva páry jsem nepoznávala. Buď zavítali na národní přebor stejně jako my poprvé, nebo se loni umístili příliš nízko na to, aby se dostali do televize. Ta hubená dívka s plochým hrudníkem a pihovatý kluk očividně žádnou vážnou hrozbu nepředstavovali. Docela slušně se zařezávali, ale jejich pohyby postrádaly ladnost a drželi se od sebe na délku paže, jako kdyby tančili na středoškolském plese.

Oba z poslední dvojice měli vlasy stažené do culíků. On ho měl tmavý a svázaný stužkou jako nějaký šlechtic, zatímco dívčin culík byl platinově blond a utažený tak pevně, že vypadala jak po liftingu obličeje. Nebyli špatní, ale i jim chybělo propojení. Bruslili spíš vedle sebe než spolu.

Heath a já bychom je s přehledem porazili, pomyslela jsem si a v hrudi mi poskočilo srdce.

Vtom z reproduktorů zahřměl jakýsi orchestr a na led vyjelela nová dvojice.

Místo obvyklého oblečení na rozcvičení měli už kompletní kostýmy a byli nalíčení. Dívčin retro dres se třpytil jako ledově modrá disko koule. Její partner měl na sobě perfektně ušitou černou košili, která zdůrazňovala jeho bezvadné držení těla, a k ní ladící, rovněž blýskavé šle. A nebruslili proto, aby se rozcvičili nebo si prošli program. Ne. Vystupovali už s plným nasazením, každou figuru zakončili s rozzářenými úsměvy, jako by se celá aréna zaplnila jejich obdivovateli.

Toto byli naši skuteční konkurenti.

Objela jsem plochu, abych se uklidnila. Už od doby, kdy jsem se účastnila své první juniorské soutěže, jsem mívala u sebe jako talisman matčin zasnubní prsten ve stylu art deco. Jako malá jsem ho nosila zavěšený kolem krku na zlatém řetízku. V šestnácti už mi zdobil prostředníček a nikdy jsem ho nesundávala, neboť jsem věděla, že kdyby se prstenu zmocnil Lee, diamant by zastavil a výdělek propil.

„Z nich strach neměj,“ řekl Heath. Vždycky uměl odhadnout, na co myslím, trochu jako předpověď počasí. „Když do toho dáme všechno, tak na ničem jiném nezáleží.“

Já ale neměla zájem jen „dát do toho všechno“, my jsme zkrátka museli být nejlepší. Na stadionu v našem malém městě jsme byli nejlepší tak dlouho, až to přestalo cokoli znamenat. Jestli jsme se chtěli dál zlepšovat, jestli jsme toužili stát se opravdovými olympioniky, potřebovali jsme být pod tlakem, potřebovali jsme výzvy. No a na jednu dokonalou výzvu jsme právě narazili. Na výzvu, která se nám jako třpytivá modrá šmouha mihla přímo před nosem.

Vzala jsem Heatha za ruku a vstoupili jsme na led. Zatímco jsme objeli několik koleček, druhý pár dokončil svůj program a přesunul se do středu kluziště. Znovu se rozezněla jejich hudba a oni krok za krokem, úsměv za úsměvem znovu předvedli svou choreografii, aniž při tom jeví sebemenší známky únavy.

Heath zvedl obočí, jako by tím chtěl říct: *Můžeme?* Zazubila jsem se a přitáhla si ho k sobě; ani jsem se neobtěžovala posunout jeho ruku, která mu sjela příliš nízko a teď spočívala na mém boku.

Vyrazili jsme a roztančili se po kluzišti, abychom své pohyby synchronizovali se skladbou. Takto jsme si doma natahovali tréninkový čas – dostavili jsme se na kluziště dřív a improvizovali na jakoukoli hudbu, co zrovna hrála, ať už šlo o nějaký popík, který se pouštěl během bruslení pro veřejnost, nebo veselé znělky z animáků při dětských narozeninových oslavách.

Naše nohy se nejprve přizpůsobily pompéznímu zvuku lesních rohů a pak zrychlily do energického tempa smyčců. Točili jsme se rychleji a rychleji, až se mi rozmotal culík a prameny vlasů mi vlály divoce kolem obličeje. Soupeři upadli v zapomenutí. Na několik blažených okamžiků jsme existovali jen my dva, led, naše brusle a rytmus.

A najednou mě Heath už v náruči nedržel.

Ležela jsem roztažená na zemi tváří dolů, kyčel jsem měla vytočenou v podivném úhlu a dlaně mě pálily, jak jsem se odřela o led. Několik centimetrů od mého nosu prudce zabrzdlily brusle, až mi do očí vlétly ledové krystalky.

„Jsi v pořádku?“ ozvalo se odněkud nade mnou.

Brusle byly tak čisté, že vypadaly jako zcela nové: zářivě bílá kůže, pečlivě zauzlované tkaničky. Já si boty leštila každý večer před spaním, a stejně nikdy nebyly bez poskvrnky.

„Katarino.“ Nyní jsem slyšela Heathův hlas a u ucha cítila jeho dech „Můžeš vstát?“

Zamrkala jsem, abych dostala krystalky ledu z očí. Nebo jsem možná brečela, nevím. Pořád jsem zírala na ty brusle a zkoumala je. Na nožích byla vyryta elegantním psacím písmem nějaká slova. Jméno.

Její jméno. *Isabella Linová.*

Kirk Lockwood, kterého jsme již dříve viděli na zpravodajských záběrech z olympijských her v Soči, se usadí u arkýřového okna v salónu svého domu v Bostonu.

KIRK LOCKWOOD (bývalý tanečník na ledě): Už nastal čas mluvit o Sheile?

JANE CURREROVÁ: Abychom mohli zcela pochopit Katarinu Shawovou, musíme se nejprve pozastavit u Sheily Linové.

KIRK LOCKWOOD: Sheila začala na našem kluzišti trénovat v létě roku devatenáct set osmdesát. Neměla v té době partnera. Myslím, že už jich několik vystřídala, což není nic neobvyklého. Byla ale tak dobrá. Nechápal jsem, jak ji mohl někdo nechat. Nebo proč jsme se nesešli už dřív.

Záběr na stadion Lockwood Performance Center na předměstí Bostonu.

VYPRAVĚČ: Zatímco příchod Sheily Linové působil jako zjevení, Kirk Lockwood pocházel ze staré krasobruslařské rodiny. Ta založila i Lockwood Performance Center, známé tím, že plodí špičkové krasobruslaře včetně Kirkovy matky Carol, jež získala stříbro v jednotlivcích na Zimních olympijských hrách v Cortině d'Ampezzo.

JANE CURREROVÁ: Tenkrát se strhl docela skandál, když Kirk kvůli Sheile opustil svou partnerku. S Deborah Greenovou spolu byli téměř deset let a právě vyhráli zlato na juniorském mistrovství světa.

KIRK LOCKWOOD: Kdybych byl ohleduplnější, možná bych řekl, že toho lituji. Ale nelituji. Spolupráce se Sheilou představovala první rozhodnutí, které jsem udělal jen já sám, bez rodičů a věčného kibicování, co mám dělat.

JANE CURREROVÁ: Sheila ho zmanipulovala. On byl nejlepší a ona ho chtěla pro sebe.

KIRK LOCKWOOD: Sheila tančila lépe než já a věděl jsem, že díky ní budu lepší, než bych kdy mohl být s Debbie. Museli jste se vypracovat na Sheilinu úroveň, protože ona se na tu vaši snížit nehodlala.

Staré trhavé záběry z videokamery ukazují, jak Sheila a Kirk trénují synchronizované rotace, známé především jako twizzly. Kirk ztratí rovnováhu a padá, přičemž Sheila ani nezpomalí.

KIRK LOCKWOOD: A kdybyste se nezvládli dostat na její úroveň? Tak to máte zatracenou smůlu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Něčí ruka se ke mně natáhla a já ji uchopila.

Až když jsem zase stála na nohou, uvědomila jsem si, že patřít chlapci se šlemi pošitými modrými flitry.

Pakliže se ta dívka jmenovala Isabella Linová, ten kluk musel být její dvojče Garrett. Jejich podoba se slavnou matkou se nedala přehlédnout. Oba měli Sheiliny vysoké lícni kosti, plné rty i stejné vlasy jako z reklamy na šampon. A zjevně po matce zdědili i bruslařský talent.

Získat dvě zlaté medaile za sebou byl nevídaný úspěch, ale Sheila Linová dokázala něco ještě nevídanějšího: dokázala zůstat ve hře i po mateřství. Dvojčata se narodila po její první olympiádě, na druhé už seděla v první řadě.

Věděla jsem, že Isabella a Garrett kráčeli v matčiných šlépějích, stále jsem je však považovala za mimina, která jsem zahlédla na Sheilině klíně během přenosu z Calgary. Byli mladší než já a Heath, i když ne zase o moc: bylo jim patnáct a už kroužili na seniorské úrovni kolem párů o desítku let starších. Úžasné, co všechno dokážete, když se narodíte nejlepší trenérce na světě.

„Jsi zraněná?“ zeptal se Heath a vzal mě kolem ramen.

Pořád jsem se držela Garretta Lina za ruku. Pustila jsem ji, poodstoupila jsem a začala si oprašovat ledovou tříšť z legín. „Jsem v pohodě. Jen mi vyrazil dech.“

Každý bruslař umí padat. Věděla jsem, jak se schoulit, abych zmírnila náraz a zabránila zranění, ale před chvílí jsem se nechala příliš unést okamžikem, takže než jsem si uvědomila, co se děje, ležela jsem na zemi.

„Moc se omlouvám.“ Garrett vypadal, že je víc vyvedený z míry než já. „Nechtěl jsem...“

„Neomlouvej se jim.“

Na rozdíl od Garretta, který měřil metr osmdesát a stále rostl, jeho sestra měla po Sheile drobnou postavu. Sahala mi sotva po bradu, a přesto se mi zdálo, jako by se na mě dívala spatra.

„Byla to jejich chyba,“ řekla.

Heath začal pěsti. Do ramene mě bodla tupá bolest.

„Vy jste vrazili do nás,“ oponoval.

Isabella zkřížila ruce. „Hrála ale naše skladba.“

„Při tréninku má přednost ten, jehož programová skladba hraje,“ vysvětloval Garrett shovívavě. V jeho hlasu nezazněl ani náznak povýšenosti. „Ale i tak jsme měli dávat větší pozor. Opravdu se ti nic nestalo? Jestli ses praštila do hlavy nebo...“

„Je v pořádku.“ Heath nás vedl k mantinelům. S každým odrazem brusle mi vystřelila bolest do zad a zavrtala se hluboko do páteře.

Nesměla jsem být zraněná. Byli jsme přece na národním šampionátu. Měli jsme před sebou celé tři dny soutěží. Tak moc jsme se nadřeli.

„Co děláte na národáku,“ volala za námi Isabella, „když ani nevíte...“

„Bello.“

Ten hlas zazněl mírně a vyrovnaně, přesto dvojčata nadskočila, jako by zaslechla vojenský rozkaz. Sledovala jsem jejich pohled a pak jsem ji spatřila.

Sheila Linová.

Naživo vypadala stejně senzačně jako na fotkách na zdi v mém pokoji. Vlasy měla kratší, perfektně zastřižené k ostré linii brady. Byla celá v bílém: úzké kalhoty a kožené sako bez poskvrnky, stejně jako brusle její dcery.

Stála jsem od ženy, kterou jsem odnepaměti zbožňovala, jen pár metrů. A ona přihlížela tomu, jak jsem se jako absolutní amatérka rozmázla, a ještě při tom málem smetla její geniální děti.

Heath si Sheiliny přítomnosti zřejmě ani nevšiml. Odvedl mě z ledové plochy a pomohl mi posadit se na lavičku. Pak si přiklekl, aby mi nasadil na brusle chrániče.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se. „Můžu ti přinést obklad. Nebo zavolat doktora, aby tě prohlédl, aby se ujistil, že ti nic...“

„Jsem v pohodě,“ zopakovala jsem. Cítila jsem v kyčlích ztuhlost a v pravém kyčelním kloubu mi bolestivě pulzovalo. Pohyb by měl pomoci. „Nech mě vteřinku odpočívat a pak vyrazíme zpátky na led.“

„Jdu pro doktora.“

Vytratil se dřív, než jsem ho stačila zastavit. Věděla jsem, že mu prospěje, když se něčím zaměstná, ačkoli jsem si byla jistá, že má hrdost utrpěla šrámů víc než mé tělo.

Dvojčata stála u mantinelu a se skloněnými hlavami se radila se Sheilou. Nejspíš se bavili o té ignorantce, co do nich vrazila, protože nezná základní pravidla užívání ledové plochy. Zavřela jsem oči a snažila se zadržet slzy, které užuž hrozily, že se spustí.

„Prosím, řekni, žes to udělala schválně.“

Vzhlédla jsem. Byl to ten kluk s culíkem, kterého jsme viděli předtím. Zblízka se zdál tak hubený, že jako šlechtic rozhodně nevypadal, spíš jako nepřírozeně vysoký uličník z viktoriánské doby.

„Co?“ řekla jsem.

„Ten pokus vyřadit ze hry Linovic dvojčata.“ Kecnul si vedle mě a na bledé tváři se mu zjevil úšklebek. „Prosím, řekni, žes to udělala schválně.“

„Byla to nehoda. Nedávala jsem pozor, kam jedu, a...“

„Škoda. Připadala jsi mi jako ten typ.“

„Jaký typ?“ Nevěděla jsem, jestli si ze mě dělá legraci, nebo ne.

„Typ, co udělá cokoli, jen aby vyhrál.“ Podal mi ruku. „Ellis Dean.“

Potrásla jsem mu jí. „Katarina Shawová.“

„Rád tě poznávám, Katarino Shawová.“ Naklonil se ke mně blíž a ztišil hlas do šepotu. „Příště zamiř na zoubky. To ona pak bude lízat led.“

Jako by ho z druhé strany kluziště Isabella slyšela, střelila po nás pohledem. Ellis se na ni usmál a zatřepetal jejím směrem prsty. Ani to mu neopětovala.

„Věř mi,“ procedil mezi zuby. „Zaslouží si to.“

Když se Isabella zahleděla na mě, neobtěžovala jsem se předstírat úsměv. Pohled jsem jí oplátila a bez jediného mrknutí jsem vydržela na ni zírat, dokud mě nezačaly pálit oči.

Isabella se nakonec odvrátila a napila se z láhve poseté krystalky Swarovski.

Moje první vítězství nad Bellou Linovou. A zapřísáhla jsem se, že rozhodně ne poslední.

Garrett Lin, jemuž nyní táhne na čtyřicítku, si hoví na kožené pohovce ve svém domě v San Francisku.

GARRETT LIN (syn Sheily Linové): Jestli si myslíte, že teď tady vysypu, jak byla matka na mě a mou sestru hnusná nebo co... Zapomeňte, jasné? Proto jsem sem nešel.

Na několika momentkách je Sheila zachycena během těhotenství a poté následuje oficiální oznámení o narození dvojčat. Mimina vypadají identicky, mají černé vlásky a zlatou zavinovačku.

KIRK LOCKWOOD: Sheila byla tou nejcílevědomější osobou, jakou jsem kdy potkal. A pak otěhotní, čeká dvojčata – ve dvaadvaceti? Dost mě to šokovalo.

ELLIS DEAN: Bella a Garrett se narodili přesně devět měsíců po olympiádě v Sarajevu. Sheila odmítla komukoli prozradit, kdo je otcem, ale určitě si někoho narazila v olympijské vesnici.

KIRK LOCKWOOD: Víím jen, že jsem to nebyl já. Jsem pyšný na to, že jsem stoprocentní teplouš se zlatou medailí!

GARRETT LIN: Víím, že moje matka těhotenství neplánovala, ale skoro to vypadá, že ano, co? Narodili jsme se jako už hotový pár, a jakmile jsme se dokázali postavit na nohy, stačilo nám už jen nazout brusle.

VYPRAVĚČ: Poté co Sheila Linová sdělila, že je těhotná, stáhla se z veřejného života. Ačkoli konec kariéry neoznámila, většina lidí předpokládala, že se už k soutěžení nevrátí.

Na sérii bulvárních fotografií tlačí Sheila po městě kočárek pro dvojčata.

KIRK LOCKWOOD: Nemluvili jsme spolu několik měsíců. Když se konečně ozvala s tím, že chce začít trénovat na olympiádu v osmdesátém osmém, skoro jsem ji poslal do háje. Omluvte ten výraz. Ale

co – myslela si snad, že na ni budu čekat? No, tak trochu jsem asi čekal, ale o to teď nejde.

Sheila si v Lockwood Performance Center zavazuje brusle a se zarputilým odhodláním hledí na ledovou plochu.

KIRK LOCKWOOD: Říkal jsem si: nech toho, dokud můžeš, jasné? Ale ona si byla tak jistá, že zase vyhrájeme. A když si Sheila Linová něco usmyslela... Jen idiot by se jí snažil stát v cestě.

KAPITOLA SEDMÁ

Příštího rána mě bolela kyčel ještě víc. Namlouvala jsem si, že to je od pružin z motelové matrace, které mě píchaly, když jsem se snažila usnout navzdory směsi hluku z dálnice a protentokrát rozhodně nepředstíraných výkřiků rozkoše z vedlejšího pokoje.

Pustila jsem si sprchu tak horkou, jak jen se to dalo snést, a protahovala se pod proudem, aby se mi uvolnily svaly. První soutěž měla začít dopoledne a skončit pozdě odpoledne. Zbytek dne jsem hodlala využít na to, abych se trochu sebrala a odpočinula si.

Tehdy začínaly taneční soutěže na ledě povinným tancem, při němž musely všechny páry předvést přesně tytéž kroky, což byla moje vůbec nejméně oblíbená disciplína. Bohužel ji bruslařští funkcionáři zrušili až ke konci mé kariéry. Originální tanec, který párům umožňoval, aby předepsanému tanečnímu stylu, zvolenému pro danou sezónu, vtiskly vlastní pojetí, byl lepší, ale já měla mnohem raději poslední soutěž, volný tanec. Tam jsme si mohli vybrat hudbu a choreografii, jaké jsme chtěli.

Po horké sprše a dlouhém protahování jsem bez větších problémů zvládla náš povinný quickstep. Nebyla jsem sice schopná vyšvihnout nohu tak vysoko jako obvykle, ale Heath své otočky přizpůsobil, takže jsme se stále drželi v linii. Nepodali jsme zrovna nejlepší výkon, ale na sedmé místo to stačilo.

Teprve druhý den, když jsem se oblékala na originální tanec, jsem si všimla modřiny. Neměli jsme peníze na luxusní kostýmy, takže Heath si vzal na všechny tři programy tutéž obyčejnou černou košili a kalhoty, zatímco já měla jediné nápaditější šaty, které jsem si schovávala na volný tanec. Můj kostým pro povinný a originální tanec byl z prostého černého sametu se špagetovými

ramínky a rozparkem na noze. Rozparkem, který dokonale rámoval tmavě fialovou podlitinu táhnoucí se od boku až ke koleni.

„To nevypadá dobře,“ poznamenal Heath.

„Aspoň teď spolu ladíme,“ opáčila jsem.

Podářilo se mi téměř úplně zamaskovat purpurovou skvrnu kolem Heathova oka, ale ani tuna make-upu by nestačila na zakrytí jelita na stehně. Zřetelně se rýsovalo i přes nejtlustší punčochy. Kostým na volný tanec – delší, s vypasovaným živůtkem a průsvitnou cípatou sukní – jsem si vyrobila sama z plesových šatů, které jsem koupila v charitě. Právě ten jsem si teď oblékla místo toho sametového a snažila se ignorovat bolestivé bodání, které se ozvalo pokaždé, když se mi sukně otřela o nohu.

Požadovaným stylem originálního tance byl latinskoamerický společenský tanec a my měli na programu rumbu na starý známý song „Perhaps, Perhaps, Perhaps“ – na mash-up verzi Desiho Arnaze s coververzí od skupiny Cake, aby byly dodrženy změny v hudebním charakteru a tempu, které porotci očekávali, že uvidí v dobře vyváženém programu.

Později se latinskoamerické tance staly jakousi naší specialitou, protože v nich vynikla naše přirozená sešranost (a mnoho porotců se domnívalo, že Heath má latinskoamerické kořeny, což on – pokud to mohlo zvýšit naše známky – nevyvracel). Tehdy jsme ještě tak dokonale nebruslili, ale latina vždycky patřila k našim nejlepším stylům. Zatímco quickstep spočíval v prudkých, kontrolovaných pohybech, rumba vyžadovala formální držení horní části těla a více zdůrazněné, smyslnější pohyby té dolní.

Při mém stavu se nejednalo o zrovna ideální kombinaci. Už několik vteřin po začátku našeho vystoupení Heath poznal, jak moc mě to bolí – a já cítila, jak zoufale touží zastavit a ujistit se, že jsem v pořádku.

Nemohli jsme přestat. Kdybychom přestali, znamenalo by to konec. Tak jsem se nechala unášet tempem našich kroků a zvládli jsme to. Při jízdě k mantinelům mě Heath objal kolem pasu a ruku nespouštěl, ani když jsme odcházeli do takzvané

kiss and cry zóny, abychom si počkali na výsledky. Věděl, že nechci, aby mě někdo viděl kulhat, zvláště ne Linovi, kteří se právě chystali na led jako součást závěrečné skupinové rozjízdky.

Když jsme se toho večera vrátili do motelu, sněžilo tak hustě, že jsme málem minuli neonový nápis *Volno*. Já měla už takové bolesti, že jsem bez Heathovy pomoci nedokázala ani vylézt z auta. Musel mě přenést přes práh jako nevěstu.

Zatímco se plahočil závějemí sněhu k lékárně přes ulici, ležela jsem na břiše na posteli, poslouchala, jak vítr cloumá chatrnými okenními tabulkami, a tiše jsem propadala panice.

Pár na šestém místě klopýtl během twizzlů a po skončení originálního tance jsme se tak ocitli na pátém místě – hned za Ellisem Deanem a jeho partnerkou Josephine Hayworthovou. Zbývala poslední soutěž a stupně vítězů jsme měli na dohled. Stačilo by nám postoupit o jediné místo, protože na národních mistrovstvích se kromě obvyklých bronzových, stříbrných a zlatých medailí udělovaly i medaile cínové.

Nejhorší bolest mi vystřelovala kolem kyčelního kloubu a i při tom nejmenším pohybu se šířila do zbytku těla. Normálně mi byl matčin prsten na prsteníčku volný, teď jsem však měla ruce tak oteklé, že bych ho přes kloub nestáhla.

Heath se vrátil se sněhovými vločkami na řasách a přinesl tylenol, kelímek tygrí masti a sáček s ledem. Strídavě mi na nohu přikládal led a své hřejivé ruce a nanesl na ni i podivnou kombinaci obou mastí. Nic z toho nepomáhalo.

Nesnášela jsem, když o mě pečoval jako o bezmocné dítě. Dovolila jsem mu to jen jednou.

V den, kdy mi zemřel otec.

Vždycky když se vracel domů z vysoké školy, kde učil dějepis, vyzvedával nás z kluziště. Ten večer se ale neukázal a já si řekla, že asi zapomněl. Býval roztržitý a často ztrácel pojem o čase. Jako děti jsme ho s Leem často vídali, jak celé hodiny sedí na jednom místě a zírá na tapety, jako by doufal, že ve vzoru spatří tvář naší matky. Bylo to nevýslovně smutné, a tak jsme o tom nikdy nemluvili.

Od té doby, co s námi začal bydlet Heath, se otcův stav zlepšil. Připadal mi víc přítomný. Někdy dokonce přišel na kluziště dřív a sedával na tribuně, odkud nás sledoval a povídal si se skupinkami rodičů – které tvořily téměř výhradně matky. Všechny ho zbožňovaly; podle mě oplýval určitým šarmem neobratného, roztěkaného profesora.

Nicole mi dovolila použít telefon v kanceláři, ale na jeho univerzitním čísle to nikdo nebral. Po hodině to trenérka vzdala a odvezla nás domů sama. Zdálo se, že dům je prázdný, ale když jsme přijeli blíž, uviděla jsem svítit jediné světlo. V otcově pracovně.

Projela mnou zvláštní směs vzteku a úlevy. Měla jsem pravdu, zapomněl na nás. Když jsme prošli vstupními dveřmi, místo abychom jako obvykle zvolali na pozdrav, podívala jsem se na Heatha a přiložila si prst na rty. Po špičkách jsme našlapovali chodbou.

Chtěli jsme se k němu připlížit a trochu ho vyděsit. Jen drobný žertík, na oplátku. Vyjekl by, hned nato by se rozesmál a byli bychom si kvit. Připravil by nám něco k večeři – vafle z mrazáku nebo makaróny se sýrem z krabičky, otcův kuchařský repertoár nebyl nijak rozsáhlý – a pak by vyzval Heatha, aby vybral z jeho sbírky gramofonových desek hudbu k večeři. Seděli bychom u stolu a povídali si jako normální rodina.

Heath mi vždycky záviděl, že jsem vyrostla s otcem a bratrem a v domě, který nám patřil, ale popravdě naše rodina nikdy nebyla kompletní, dokud se Heath nepřistěhoval. Možná za to mohla společná záliba v hudbě nebo Heathova fascinace otcovými častými odbočkami v konverzaci. Nebo to bylo prostě tím, že otec konečně mohl milovat nějaké dítě, aniž by ho pronásledovaly vzpomínky na ztracenou lásku. Pokud vím, Heathova přítomnost zažehla v otcových očích světlo, o kterém jsem se domnívala, že již nadobro vyhaslo.

Dveře do pracovny zůstaly jen nepatrně pootevřené. Opřela jsem se o dubové křídlo a zatlačila. Panty zaskřípaly a já ztuhla. Tolik k nepozorovanému vplížení se dovnitř.

Otec se však ani nepohnul. Seděl ve svém oblíbeném, napůl rozkládaném koženém křesle naproti arkýřovému oknu; rád pozoroval jezero, když přemýšlel. Světlo bankéřské stolní lampičky se odráželo od okenní tabule a v něm zrcadlovy obraz jeho tváře.

Pleť měl bledou, ústa ochablá. Oči doširoka rozevřené a upřené do prázdna.

Byl mrtvý.

Pak už si jen pamatuju Heathovu ruku na zádech, jak mě k sobě otáčí a tiskne, jako bychom spolu tančili.

O několik minut – nebo možná i hodin – později jsme stáli s propletenými prsty na verandě a sledovali odjíždějící sanitku. Majáčky měla vypnuté, siréna mlčela. Tělo, které patřilo mému otci, leželo uvnitř na nosítkách v černém pytli zapnutém na zip.

Záchranáře zavolal Heath. Zavolal i Leemu, aby mu sdělil tu tragickou zprávu, a pak mě uložil do postele a zůstal u mě, dokud jsem neusnula. Když jsem o sotva hodinku později procitla, rozvzlykala jsem se a roztrásla. Lee se stále neukázal, ale Heath se nepohnul ani o píd.

Když jsem po něm sáhla, neváhal. Vlezl si ke mně pod peřinu a já se k němu zoufale přitiskla, jako bych visela nad zející tmou a on byl to jediné, co mě může podržet, abych se nezřítila dolů, dolů, dolů.

Té noci jsme spolu leželi v jedné posteli poprvé. A od té doby jsem měla problém usnout, když jsem necítila jeho náruč. Heath Rocha tu byl pro mě, když už nikdo jiný nezbyl.

V motelu v Clevelandu se mi podařilo usnout s tváří položenou na Heathově hrudi, zatímco mě prsty něžně hladil po vlasech. Když jsem se ráno probudila, přestalo už sněžit – a moje kyčel úpěla bolestí.

Heath se mi podíval do očí a řekl: „Katarino, musíš k doktorovi.“

Oba jsme věděli, že si lékaře nemůžeme dovolit. A také jsme věděli, že pokud dnes nenastoupíme, může to znamenat konec naší bruslařské kariéry. Vyškrábat se na jakýkoli stupeň vítězů byla naše největší šance, jak přitáhnout pozornost sponzorů

nebo lepšího trenéra, zkrátka někoho, kdo by nám umožnil pokračovat, aniž bychom museli žebrať o drobky u mého bratra.

Myslela jsem na Isabellu a Garretta Linovy, jak se probouzejí svěží po osmi hodinách spánku v luxusním prachovém peří hotelu Ritz-Carlton. Jak snídají vaječné bílky a čerstvé ovoce, které jim přinesli doslova na stříbrném podnose. Jak jedou na stadion v autě s řidičem, aby je neofoukl vítr od jezera.

Lidé jako oni nevěděli, jak se rvát. Oni se nikdy rvát nemuseli.

Posadila jsem se na posteli. Položila jsem na zašpiněný žlutozelený koberec jednu nohu a potom druhou. Když jsem se zapřela, abych se zkusila postavit, Heath sebou cukl, jako by má bolest procházela jeho vlastním tělem.

Věděl však, že nemá cenu se pokoušet mě zastavit.

ELLIS DEAN: Katka Shawová byla odjakživa tvrdohlavá mrcha. (*Napije se martini a zvedne obočí překvapením*) Cože? Myslel jsem to jako kompliment. Věřte mi, ona by to tak brala.

GARRETT LIN: Ke schopnostem špičkového sportovce patří i překonávání svých limitů, když přijde na věc.

JANE CURREROVÁ: Nikdy bychom nepožadovali, aby bruslař závodil se zraněním. Konečné rozhodnutí ale závisí na něm a jeho trenérovi. Americká krasobruslařská asociace za to nemůže nést odpovědnost. Ani právní odpovědnost.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Kdybych tam byla já, sebrala bych je a odvezla rovnou do nejbližší nemocnice. (*Sevře rty a na chvíli se odmlčí*) No, v každém případě bych se o to pokusila.

GARRETT LIN: Jde o to, že když je posouvání vlastních hranic to jediné, co znáte, že když vám to připadá normální... Je pak těžké si připomenout, že vůbec nějaké hranice máte. Dokud na ně nenarazíte.

KAPITOLA OSMÁ

Rozhodla jsem se, že budu postupovat po malých, zvládnutelných krůčcích.

Nejprve jsem se musela dostat do sprchy. Pak se obléknout a dojít k autu, aniž bych na nesoleném parkovišti uklouzla.

Dělala jsem během dne jeden mučivý krůček za druhým, až jsme nakonec s Heathem stáli u mantinelů a čekali, až pár, který byl na šestém místě, skončí a přijdeme na řadu my.

Heath stál za mnou, dlaň mi tiskl k břichu a oba jsme dýchali pomalu, zhluboka, dokud jsme necítili, že nám srdce bijí synchronizovaně.

Navzdory bolesti se ve mně rozhostil pocit klidu – jako vždycky, když jsem u sebe cítila Heatha.

Jestli to měla být naše poslední soutěž, chtěla jsem si být jistá, že jsem udělala vše, co jsem mohla.

Dobruslili jsme do středu ledové plochy a já ze sebe nechala všechno spadnout. Nejen bolest, prostě všechno. Hukot davu. Skřípání našich bruslí. Hlasatele, který oznamoval naše jména. Všechno zmizelo a moje pozornost se smrškla pouze na teplo Heathových prstů, propletených s mými.

Z volného tance si toho moc nepamatuju. Bruslili jsme na směsku skladeb z Madonnina alba *Ray of Light*, jehož ústřední skladbou byla píseň „Frozen“, kterou v té době hrála všechna rádia. Heath mi ji nahrál a já si tu kazetu do omrzení přehrávala pořád dokola, dokud Lee nepraštil do zdi a nezařval, ať už ty *sračky* vypnu.

Z našeho prvního národního finále si vybavím jen toto: jak se moje tělo, sotva jsem zaslechla ony známé syntetické smyčce, vzchopilo. Heathův dech na šíji, když jsme se kolem sebe ovinuli v kombinované piruetě. Pálení v nohou, když jsme vstoupili

do poslední minuty našeho programu, a jak jsem cítila spíš rozkoš než bolest.

Skončili jsme piruetou ve stoje, po níž jsme se zastavili čelem k sobě a Heath mě chytil kolem pasu. Ještě dozníval poslední tón, ale dav jásal – a jásal hlasitěji, když jsme se narychlo cudně políbili. Tedy cudně ve srovnání s tím, jak jsme se líbali později, když jsme odrostli.

Zatímco jsme odcházeli z ledu, nemohla jsem se přestat usmívat. Zvládli jsme to. Nedovolila jsem bolesti, aby mě omezila; vlastně jsem ji už skoro ani necítila. Byl to náš vůbec nejlepší závod. Určitě bychom se mohli dostat na čtvrté místo, možná ještě výš.

Během prvních dvou dnů po nás nikdo květiny neházel, teď se ale jen sypaly. Heath se sehnul, sebral jednu rudou růži a podal mi ji.

Byli jsme na národním šampionátu jediným týmem bez trenéra, takže jsme tam seděli sami a čekali na výsledky. Zpočátku mi to bylo nepříjemné, ale nakonec jsem to uvítala. Věděla jsem, že by se nám Nicole snažila zabránit v účasti, a udělala by chybu. Chystali jsme se postavit na stupně vítězů tak, jak jsem o tom snila už od svých čtyř let. A tato soutěž pro nás měla být začátkem, ne koncem.

Nejdřív oznámili technické skóre. Sice žádné šestky, ale několik vysokých pětěk. Jednou rukou jsem svírala růži, druhou Heathovo koleno. Po umělecké stránce jsme většinou mívali vyšší skóre.

Technické skóre má objektivní základ, zvláště v dnešní době, kdy Mezinárodní bruslařská unie zavedla neprůstřelně složitý systém bodování. Ale umělecké skóre odráží čiré kouzlo. Právě na to reaguje publikum. Je to vášně, vzájemná chemie, způsob, jakým vyjadřujete každý tón hudby těmi nejdramatičtějšími pohyby končetin a nejnepatrnějším náklonem brady. Pakliže dokážete přesvědčit každého diváka na stadionu, ať už sedí v první řadě, nebo až úplně vzadu, že zažívá něco skutečného, tak máte vyhráno.

A teď známky za umělecký dojem.

Zatajila jsem dech. Heath mě pevně objal kolem ramen.

Pak se objevilo první číslo a já zapomněla dýchat.

ELLIS DEAN: Připravili je o úspěch. To mě měli skopnout z toho stupínku, to klidně přiznávám.

JANE CURREROVÁ: Jejich výkon byl okouzlující, ale tohle bylo národní mistrovství, ne nějaká lední revue.

Ukázka z přenosu národního mistrovství USA z roku 2000, kde Katarina Shawová a Heath Rocha předvádějí program „Frozen“. Nahrávka je zpomalená a zaostřená zblízka tak, aby tanečníkům šlo vidět do tváře. Ani během složitých prvků ze sebe nespouštějí oči.

NICOLE BRADFORDOVÁ: Chápu, proč některým porotcům jejich styl neseseděl. Bruslení na skladbu od Madonny, kostým, co měla Katka na sobě... Na rozdíl od toho, co předváděly ostatní páry, se to zdálo trochu za hranou.

JANE CURREROVÁ: Prezentace je důležitá, a to se týká i účesu, líčení a kostýmu. Je důležitá jako celek.

ELLIS DEAN: Jo, hnusnější šaty jsem asi nikdy neviděl. Ale měla je na sobě i při originálním tanci a tehdy jí to prošlo.

Katarina a Heath reagují na hodnocení umělecké stránky svého výkonu. Katarina vypadá, jako by nejraději do něčeho praštila. Heath jí stiskne ruku. Z několika míst v publiku se ozve nesouhlasné zabučení.

JANE CURREROVÁ: Nebála bych se krasobruslení nazvat konzervativním sportem a nechápu, proč by to někdo vnímal negativně. Mladí sportovci, kteří vyhrávají pro USA medaile, vyrazí do světa reprezentovat naši úžasnou zemi. Musíme mít jistotu, že budou vystupovat náležitě. Na ledu i mimo něj.

ELLIS DEAN: Podívali se na Katku Shawovou a viděli socku. Podívali se na Heathu Rochu a viděli cizince. A vůbec nezáleželo na tom, že je stejně americkéj jako všichni ti snobácký rozhodčí.

JANE CURREROVÁ: Jak jsem řekla, za svým hodnocením si stojím, i za svým rozhodnutím. Jak na národním šampionátu v roce 2000, tak i na každé další soutěži.

PRODUCENT (*mimo záběr*): A co vaše rozhodnutí ohledně...

JANE CURREROVÁ: Další otázku, prosím.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Nejlepší závod našeho života a my jsme spadli zpátky na šesté místo. Linovi, hned za úřadujícími národními mistry Elizabeth Parryovou a Brianem Alconou, získali stříbro, Reedová a Branwell bronz, Hayworthová a Dean cín.

Heath se mě ani neptal, jestli chci zůstat a sledovat předávání medailí. Bylo otázkou času, než ztratím kontrolu nad emocemi, které jsem v sobě dusila od chvíle, kdy se na monitoru objevily ty neveselé známky. Oba jsme chtěli být na cestě domů ještě před ceremoniálem.

Domů, kde nás můj bratr pravděpodobně zabije za to, že jsme si bez dovolení vzali jeho auto. Skoro jsem si přála, aby to skutečně udělal, protože jinak bych musela přežít do svých osmnáctých narozenin bez té jediné věci, pro kterou jsem celou dobu žila.

S takovými výsledky nás nikdo lepší než Nicole trénovat nezačne. Žádný sponzor o nás ani pohledem nezavadí. Nikdo si na nás nevzpomene.

Venku opět sněžilo, a tak se Heath nabídl, že skočí pro auto, zatímco já počkám v hale. Kyčel bolestně protestovala proti všemu, čemu jsem ji podrobila, ale ve srovnání s příkořím, z něhož se mi svíralo srdce, to neznamenal nic. Nahrbená, s rukama zaborenýma do kapes kabátu, jsem se opřela o zeď a rychle mrkala, abych zahнала slzy.

Žádná mistryně. Žádný výjimečný objev. Nebyla jsem nic.

Po chvíli jsem vzhledla. A uviděla ji zas.

Sheila Linová.

Zprvu mě napadlo, že mám halucinace. I tentokrát oblečená v bílém – ve vypasovaných pouzdrových šatech – zářila ve světle pouličních lamp, které svítily za okny haly, jako bohyně.

Vypadala tak krásně, tak dokonale, že jsem si nemohla pomoci a zůstala zírat.

Pak i ona z nevysvětlitelných důvodů upřela oči na mě.

Napřímila jsem se a snažila se nevšímat si křečí ve svalech. Musela jsem vypadat směšně, celá zpotená a rozcuchaná, s pitomou cípatou sukní vyčuhující zpod péřovky. A s ústy otevřenými v šoku, protože Sheila Linová nejenže se na mě dívala, ale také ke mně kráčela.

Zastavila se a cvakání jejích jehlových podpatků halou ještě doznívalo jako ozvěna. „Slečno Shawová.“

Byla jsem tak ohromená, že mě Sheila Linová zná jménem, že jsem rázem ztratila schopnost cokoli říct.

„Jste slečna Shawová, že ano?“

Polkla jsem. „Ano. Dobrý den. Jsem... Katarina. Nebo Katka. Většina lidí mi říká Katka, ale mně...“

Napřáhla ruku. „Já jsem Sheila Linová.“

Málem jsem se rozesmála. Ta slavná Sheila Linová se mi představuje? Jako by ji neznal celý svět. Když jsem jí podávala ruku, třásla se mi a já si pomyslela: *jo, je to tady, tohle je vrchol mé kariéry*. Bruslila jsem na národním mistrovství a dotkla se ruky Sheily Linové. Teď už to půjde jen z kopce.

„Tohle je vaše první účast na národním šampionátu,“ řekla.

Začala jsem přikyvovat, ale hned jsem se zarazila. To vlastně nebyla otázka.

„Neviděla jsem s vámi trenéra. Kde trénujete?“

„Na zimním stadionu North Shore u Chicaga. S Nicole Bradfordovou.“

Nemělo smysl vysvětlovat naši zvláštní situaci s trenérkou ani problémy s penězi, které ji způsobily. Sheila stejně Nicole určitě neznala. Heath a já jsme byli první pár z North Shoru, který se kdy dostal na národní mistrovství.

„Dneska jste odvedli skvělou práci,“ pronesla Sheila. „Málokdy se vidí mladý tým s takovou dravou energií.“

Kousla jsem se do rtu. Vůbec jsem nevěděla, jak mám zareagovat.

Sheila povytáhla jedno úhledně vytrhané obočí. „Nebo se domníváte, že jste nebruslila dost dobře?“

„Mohla jsem být lepší.“

„*Vždycky* můžete být lepší. Ale nevzdávejte se myšlenky, že byste se mohla stát šampionkou. Protože pokud si nebudete věřit, že jste nejlepší, nikdo jiný to za vás neudělá. Rozumíte mi?“

„Ano,“ odpověděla jsem, i když jsem jí vlastně nerozuměla. Ještě ne.

Heath zastavil s autem u haly a vyskočil z něj. Už jsem si plánovala, jak ho představím Sheile. Teprve když zatlačil na otočné dveře, vzpomněla jsem si na jeho monokl. Modřina mu prosvítala pod potem zbroceným make-upem; vypadal, jako by se porval v baru.

Významně jsem se na Heatha podívala a on se ve dveřích zastavil. Za ním blikala červená výstražná světla pick-upu. Zdálo se, že si toho Sheila nevšimla.

„Povězte mi, slečno Shawová,“ řekla. „Jaké máte plány na léto?“

KAPITOLA DESÁTÁ

Heath svíral volant tak pevně, až mu zbělely klouby na ruku, a dával pozor, aby pick-up ve stále sílící chumelenici nesjel z krajnice. Věděla jsem, že se musí soustředit na cestu, ale o svém rozhovoru se Sheilou Linovou jsem zkrátka nemohla přestat mluvit.

„V její krasobruslařské škole mají *dvě* kluziště a obě mají olympijské rozměry! Jsou tam specializovaní trenéři pro každý taneční styl, trenéři přes techniku a...“

„Proč my?“ pronesl Heath.

„A proč by ne? Nechápu, že z toho nemáš větší radost!“

Zatímco jsme pomalu pokračovali po silnici I-80 na západ, malovala jsem si to dál v hlavě narůžovo. Jo, dobře, skončili jsme šestí. Ale Sheila viděla něco, co se jí líbilo. Něco ji zaujalo natolik, aby si zjistila moje jméno, vyhledala mě a pozvala – *osobně mě pozvala!* –, abych se účastnila letního intenzivního programu v Lin Ice Academy v Los Angeles.

Než Sheila odešla přihlížet, jak její dvojčata přebírají stříbrné medaile, dala mi svou vizitku. Sevřela jsem ji tak pevně, až mě ostrá hrana papíru řízla do dlaně. Nesešlo mi na tom. Každý záchvěv bolesti mi připomínal, že se to opravdu děje.

„Říkala, kolik ten program bude stát?“ zeptal se Heath.

Ani to mě nezajímalo. Příležitost trénovat se Sheilou Linovou byla k nezaplacení.

„Nějak to vymyslíme,“ odpověděla jsem.

Lee by mým velkolepým plánům učinil přítrž.

Takže jsem neměla v úmyslu mu cokoli vysvětlovat.

Jakmile jsme dorazili domů, sypala jsem si popel na hlavu a omluvila se, že jsme si půjčili auto. Lee byl tak zaskočený – no

dobře, také úplně namol –, že si bez řečí vzal klíčky a ani neztropil povyk, když mi Heath pomáhal po schodech do ložnice.

Druhý den, sotva se dostavila kocovina, mě Lee počastoval několika peprnými slovy a ubalil mi facku, kterou jsem však stěží zaregistrovala. Bolest v poraněné kyčli pomalu ustupovala a já se cítila nepřemožitelná. Ještě pár měsíců a vypadnu odtud. Vykročím vstříc své budoucnosti.

Když mi přišla přihláška na akademii, obálku jsem včas odchytla a zfalšovala Leeho nečitelný podpis na řádku pro rodiče nebo opatrovníka. Dědictví jsem se až do svých osmnácti let nesměla po právní stránce ani dotknout, ale s Heathem se nám podařilo dát z brigádníčení na kluzišti dohromady dost peněz, abychom měli na zálohu potřebnou na rezervaci našich míst v programu. Také jsme si zamluvili letenky – ty nejlevnější, jaké se daly sehnat, s šestihodinovým mezipřistáním na nějakém regionálním letišťátku v Texasu. Ale i po několika měsících, kdy jsme se snažili přivydělat si, jak jen to šlo, kdy jsme si veškerý výdělek schovávali za rozbitým prknem ve stáji, nám stále chybělo příliš peněz, abychom v Los Angeles přežili celé léto.

Lee už rozprodal všechno, co mělo v domě nějakou hodnotu. Zbývala jediná možnost a já věděla, že se mi ji Heath pokusí rozmluvit.

Matčin zasnubní prsten zůstal poslední věcí, která mě k ní poutala. Když zemřela, byla jsem tak malá, že jsem si posléze musela vystačit jen s matnými vzpomínkami: její vlasy, obvykle hnědé jako moje, jak se jí zlatě leskly ve slunci a spadaly na záda v divokých kaskádách, zrovna jako mně. Její hladký alt, který se vznášel k modré obloze, když jsem cupitala podél pobřeží. Její silné paže, které mě držely ve vodě v objetí, když jsem se učila plavat, a pak mě pustily.

Poslední den v Illinois jsem Heathovi oznámila, že si potřebuju něco zařídit, a sjela jsem autobusem do nejlepšího klenotnictví v centru Lake Forest. Majitel mi nabídl směšně nízkou sumu, protože předpokládal, že jsem hloupá pubertáčka, která o hodnotě prstenu nemá ponětí. Ale já věděla, co nabízím

a jakou to má cenu. Z obchodu jsem vyšla s kabelkou nacpanou penězi a jedinkrát se neohlédla.

Nikdy jsem svou matku pořádně nepoznala, ale myslím, že by na mě byla hrdá.

Když jsem se vrátila, Heath byl na pláži a rozdělával táborák. Rozhodli jsme se, že přespíme venku, abychom mohli sledovat východ slunce nad vlnami – a také abychom se vyhnuli Leemu, dokud nebude příliš pozdě na to, aby nás mohl zastavit. Sbalená zavazadla jsem schovala pod svou postel, kde čekala na ráno, až vyrazíme taxíkem na letiště. Netušila jsem, co si bratr pomyslí, až zjistí, že jsme pryč. Ale věděla jsem celkem jistě, že mu za to, aby se za námi vydal, stát nebudeme.

Večer panoval teplý a foukalo, nad jezerem se sbíralo k téměř letní bouři. Heath rozprostřel deku a v rozích ji zatěžkal kameny, aby neodlétla.

Doufala jsem, že si toho nevšimne, ale bohužel, jeho zrak padl na mou ruku.

„Katarino.“ Prohrábl si vlasy. „Cos to provedla?“

„Vždyť to byl jen prstýnek,“ řekla jsem. „Až ze mě bude bohatá, slavná olympijská vítězka, koupím si mnohem, mnohem hezčí.“

Rychle se stmívalo a zvedal se silný vítr. Vzala jsem Heatha kolem pasu.

„A co ty?“ zeptala jsem se. „Co ty si přeješ, až budeme slavní a bohatí?“

Heath se zamračil.

„Nejlepší repráky na světě?“ napověděla jsem mu. „Nebo nějaký nevkusný sporták?“

Potrásl hlavou. „Já nic nepotřebuju.“

„Na to jsem se neptala. Co by sis *přál*?“

Políbil mě právě ve chvíli, kdy oblohu nad jezerem rozťal první blesk. Vmžiku jsme se zachumlali do deky až po uši. Bouře se s hřměním blížila ke břehu, nám však na naší malé pláži nehrozilo žádné bezpečí.

Stejně nečekaně, jako začal, mě Heath přestal líbat a odtáhl se. Zvedl mi ruku a zkoumal můj prsteníček v záři ohně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na zlaté hraně.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.